

РЕШЕНИЕ

№ 7072

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Анастасия Хитова

Ася Тодорова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12448** по описа за **2025** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Г. С. А., подадена от адв. Г., срещу Решение № 3864/27.10.2025 г., постановено по АНД № 9067/2025 г. на Софийския районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Исква се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменен издаденият електронен фиш. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторката не се явява лично и не се представлява. От процесуалния ѝ представител преди ОСЗ е представено становище, с което се поддържа оспорването и искането за разноски.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, в писмени бележки, подадени от юрк. М., изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е потвърден електронен фиш Серия К № 7509143, издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. чл. 21, ал. 1 ЗДвП на Г. С. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 22.05.2023 г. в 11:58 ч. в [населено място] на [улица]до № 50, с посока на движение от [улица]към [улица], с мобилна система за видеоконтрол АТСС CORDON № MD1197 е заснет лек автомобил „Х. Т.“ с рег. [рег.номер на МПС], с регистриран ползвател Г. С. А., движещ се със скорост след приспаднат толеранс от 78 км/ч, при ограничение на скоростта от 50 км/ч, въведено с пътен знак В-26. Извършеното е квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. чл. 21, ал. 1 ЗДвП, поради което е издаден процесният ЕФ.

Районният съд е обусловил изводи, че в административно-наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на Г. С. А. за извършеното нарушение на чл. 21, ал. 2 вр. чл. 21, ал. 1 ЗДвП при условията на повторност.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Противно на твърдяното в касационната жалба, районният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Касаторката не оспорва, че на посочените в ЕФ дата, място и час процесният лек автомобил „Х. Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] се е движил с превишение на скоростта от 28 км/ч. Оспорва ангажирането на административно-наказателната ѝ отговорност, тъй като не притежава СУМПС и не е възможно тя да е управлявала автомобила на посочената дата и час.

Настоящата инстанция не споделя възраженията за неправилно ангажиране административно-наказателната отговорност на касаторката. Видно от приложената справка по делото, собственик на процесния автомобил е „Сожелиз България“ ЕООД, а като негов регистриран ползвател е посочена Г. С. А.. Съгласно чл. 188, ал. 1 ЗДвП в отн. ред, собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство. Чл. 188, ал. 1, изр. 1 в ЗДвП създава презумпция относно субекта на нарушение по ЗДвП. Законната презумпция за авторство на деянието може да бъде оборена от собственик/ ползвател на МПС, с което е извършено нарушение и е издаден ЕФ, при условията и реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП в отн.ред. - като представи в 14- дневен срок от получаване на ЕФ писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на СУМПС на действителния водач. Ако лицето, на което е издаден ЕФ, не представи в посочения срок декларация и СУМПС на действителния водач, законната презумпция за авторство на деянието се явява необорена и се ангажира административно-наказателната отговорност на собственика/ лицето, на което е предоставено МПС- арг. чл. 188, ал. 1, изр. 2 ЗДвП. С предвиденото в цитираната разпоредба специалният закон- ЗДвП, дерогира общия принцип за личната отговорност за извършено административно нарушение по чл. 24, ал. 1 ЗАНН- *lex specialis derogat legi generali*.

Касаторката не оспорва, че не е подала декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП в 14 – дневен срок от получаване на ЕФ. При неподаване на декларация с данни за лицето, извършило

нарушението, и копие на СУМПС на действителния водач в срока по чл. 189, ал. 5 ЗДвП правилно е ангажирана административно-наказателната ѝ отговорност и е преклудирана възможността да бъде оспорено авторството на деянието, вкл. и на съдебна фаза на административно-наказателния процес.

На базата на всички събрани по делото доказателства, правилно въззивният съд е приел, че на датата, отразена в електронния фиш, описаният в него лек автомобил е извършвал движение с превишена скорост, което обстоятелство е установено с техническо средство с издадено удостоверение за одобрен тип от БИМ и преминало успешно последваща проверка.

По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което на основание чл. 188, ал. 1, изр. 2 ЗДвП законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касаторката. Тъй като за нарушението на чл. 21, ал. 2 вр. чл 21, ал. 1 ЗДвП са представени доказателства за извършването му при условията на § 6, т. 33 ЗДвП, правилно въззивният съд е потвърдил ЕФ.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро, определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3864/27.10.2025 г., постановено по АНД № 9067/2025 г. на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Г. С. А. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66,47 евро разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.